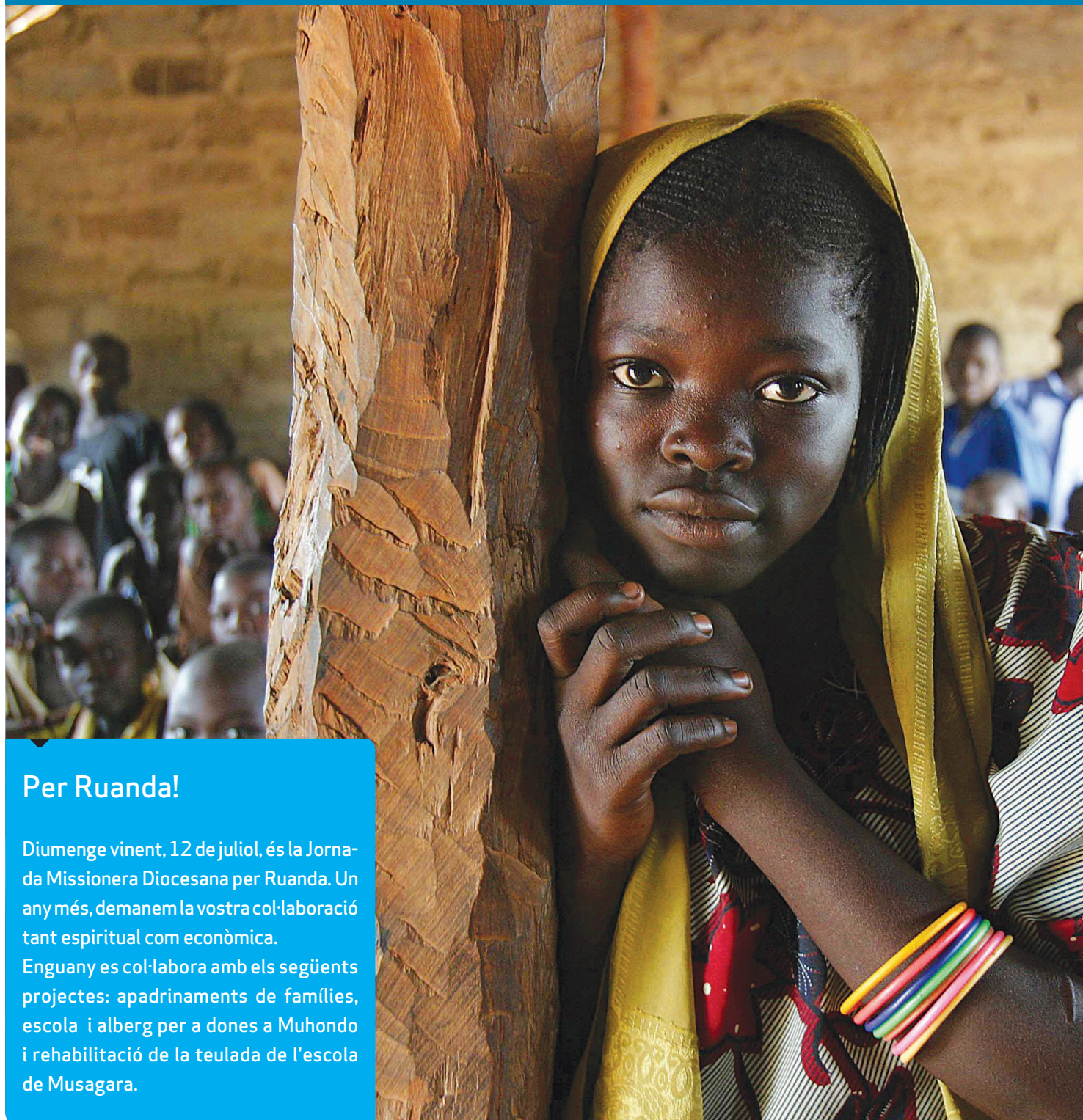

Full diocesà

5 de juliol del 2015

p4 —Presentació del projecte «Episcopus» 2015-18

p5 —Nou vicari episcopal i altres nomenaments

Per Ruanda!

Diumenge vinent, 12 de juliol, és la Jornada Missionera Diocesana per Ruanda. Un any més, demanem la vostra col·laboració tant espiritual com econòmica.

Enguany es col·labora amb els següents projectes: apadrinaments de famílies, escola i alberg per a dones a Muhondo i rehabilitació de la teulada de l'escola de Musagara.

«D'on li ve tot això? Què és aquest do de saviesa i aquests miracles...?»

Diumenge XIV durant l'any / Cicle B

Lectura de la profecia d'Ezequiel

En aquells dies, l'Esperit entrà dintre meu, em va fer aixecar dret i vaig sentir que em parlava. Em digué: «Fill d'home, t'envio al poble d'Israel, a un poble de rebels que s'han alçat contra mi. Tant ells com els seus pares, fins avui mateix, no han deixat mai de ser-me infidels. T'envio a aquests fills de cara endurida i de cor empedreït. Tant si t'escolten com si no t'escolten, tu digue'ls: "Això diu el Senyor Déu", perquè, ni que siguin un poble que sempre es revolta, han de saber que hi ha un profeta enmig d'ells.»

(2,2-5)

Salm responsorial

Tenim els ulls posats en el Senyor,
fins que s'apiadi de nosaltres.

(Salm 122)

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, les revelacions que he rebut eren tan extraordinàries que Déu, perquè no m'enorgulleixi, ha permès que em clavessin com una espina a la carn: és un enviat de Satanàs que em bufeteja perquè m'enorgulleixi. Jo he demanat tres vegades al Senyor que me'n deslliuri, però ell m'ha respost: En tens prou amb la meua gràcia; el meu poder ressalta més com més febles són les teves forces. Per això estic content de gloriar-me de les meves febleses; gràcies a elles tinc dintre meu la força del Crist. M'agrada ser feble i veure'm ultratjat, pobre, perseguit i acorralat per causa de Crist. Quan sóc feble és quan sóc realment fort.

(12,7-10)

Lectura de l'evangelí segons sant Marc

En aquell temps, Jesús anà a Natzaret, el seu poble, acompanyat dels seus deixebles. El dissabte començà a ensenyar a la sinagoga. Tothom, en sentir-lo, se n'estranyava i deia: «D'on li ve tot això? Què és aquest do de saviesa i aquests miracles que es realitzen per les seves mans? No és el fuster, el fill de Maria, parent de Jaume, de Josep, de Judes i de Simó? I les seves parentes, no viuen aquí entre nosaltres?» I se n'escandalitzaven. Jesús els digué: «Els profetes només són mal rebuts en el seu poble, en la seva parentela i entre

els de casa seva.» I no hi pogué fer cap miracle; només va imposar les mans a uns quants malalts, que es van posar bé. I el sorprenia que no volguessin creure. Després recorria les viles i els pobles i ensenyava.

(6,1-6)

«M'agrada ser feble
i veure'm ultratjat,
pobre i perseguit i
acorralat per causa
de Crist. Quan sóc
feble és quan sóc
realment fort»

No fer-se enrere

Joan Mir i Tubau, prev.

Sovint ens lamentem de la incredulitat, de les dificultats de transmetre la fe, del poc interès envers aquesta fe que tant estimem... Llegint les lectures d'avui vénen ganes de dir «res de nou sota el sol». El cor de l'home no sempre està a punt per a Déu.

Déu fa a Ezequiel una radiografia molt crua del poble d'Israel: és un «poble de rebels», «fills de cara endurida i de cor empedreït», «un poble que sempre és revolta». El poble d'Israel s'ha instal·lat en la incredulitat, però Ezequiel ha rebut la missió de tornar-lo a portar cap a Déu.

L'evangelí retrata la incredulitat de la gent de Natzaret. Acaben d'escoltar Jesús a la sinagoga i s'escandalitzen. S'han deixat endur pels prejudicis. Es pensen que tenen Jesús ben apamat: és el fuster, el fill de Maria... i, per tant, no n'esperen res. Jesús se sorprèn que no vulguin creure. Sant Pau, en la segona lectura, fa un breu recompte de les dificultats en la teva tasca d'apòstol: «ultratjat, pobre, perseguit i acorralat per la causa de Crist».

Davant les situacions d'incredulitat, de dificultats i d'entrebancs, la resposta és no fer-se enrere: Ezequiel serà el sentinella d'Israel; Jesús, malgrat el fracàs en el seu poble, continuarà recorrent viles i pobles i ensenyant. Sant Pau descobreix dintre seu la força de Crist que l'acompanya en la feblesa. De nosaltres s'espera també que tinguem esperit missioner. El P. Chevrier (1826-1879), prevere de la diòcesi de Lió, ho veié molt clar: «La gent no se'ns acosta, cal anar-la a buscar»... i actuà en conseqüència.

La imatge

Jesús a la sinagoga (1658). Gerbrand Van Der Eeckhout. National Gallery de Dublín.

Ens costa d'acceptar la dimensió de misteri que hi ha en cada persona i ens molesta que algú actuï en desacord amb els nostres esquemes. Això és el que va passar a Jesús a la sinagoga de Natzaret. Els seus compatricis, que es pensaven que el coneixien bé, no van admetre que el fuster els parlés amb saviesa. Avui Jesús, per l'Esperit, continua actuant.

Agenda

Lit. hores: Setmana II

6 dilluns

—Santa Maria Goretti, (1890-1902)
—Sant Isaïes, profeta (765a.C)
Gènesi 28,10-22a / Salm 90 /
Mateu 9,18-26

7 dimarts

—Sant Ot, bisbe (1095-1122)
—Sant Fermí, bisbe (*553)
Gènesi 32,22-32 / Salm 16 /
Mateu 9,32-38

8 dimecres

—Sant Procopi, màrtir (*303)
—Sant Edgar, laic (944-975)
Gènesi 41,55-5;42,5-7a.17-24a /
Salm 32 / Mateu 10,1-7

9 dijous

—Sta. Verònica Guiliana, verge (*1727)
—Santa Anatòlia, màrtir
—Sant Agustí Zhao Rong, (*1815)
Gènesi 44,18-21.23b-29;45,1-5 /
Salm 104 / Mateu 10,7-15

10 Divendres

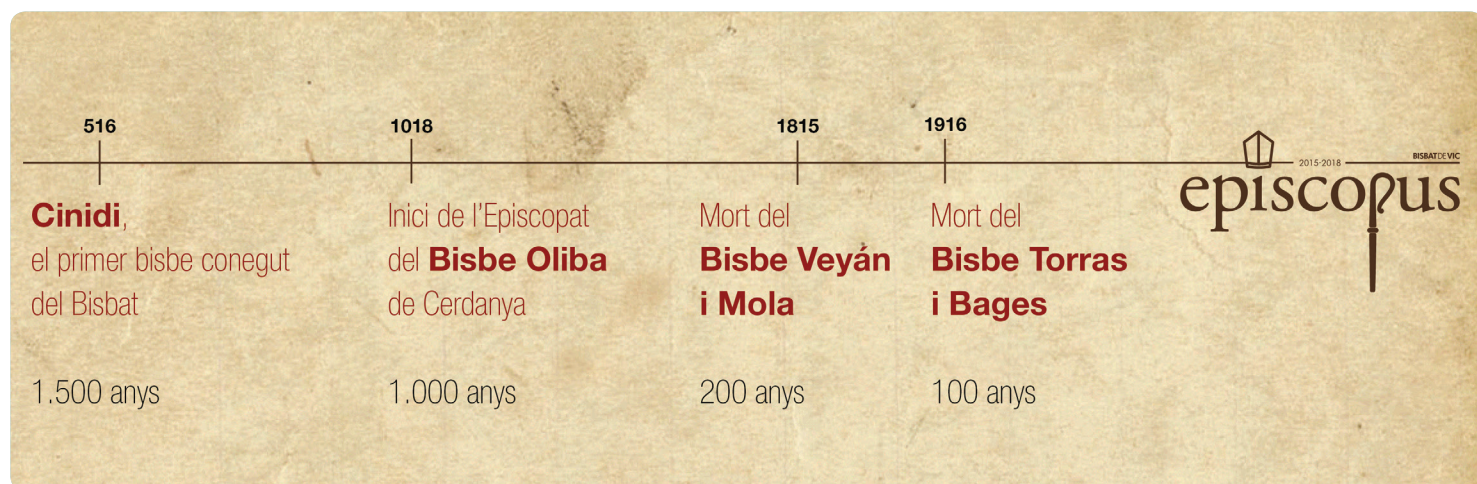
—Sant Cristòfor, màrtir (s.III)
—Santa Amàlia, verge (*690)
Gènesi 46,1-7.28-30 / Salm 36 /
Mateu 10,16-23

11 dissabte

—Sant Benet, abat (480-547)
—Santa Olga, reina (879-969)
Proverbis 2,1-9 / Salm 33 /
Mateu 19,27-29

12 diumenge XVI de durant l'any / Cicle B

—Sant Joan Gualbert, abat (*999-1073)
Amós 7,12-15 / Salm 84 /
Efesis 1,3-14 / Marc 6,7-13

Neix la versió escolar del projecte Episcopuſ, del Bisbat de Vic

Redacció

El bisbat de Vic engega «Episcopuſ», un projecte que pretén provocar un intens impacte cultural, arquitectònic, educatiu, religiós i social fruit de quatre efemèrides que coincideixen en aquest temps: 1.500 anys del primer bisbe conegut del bisbat, Cinidi; 1.000 anys de l'inici de l'episcopat d'Oliba; 200 anys de la mort del bisbe Veyan Mola, i 100 anys de la mort del bisbe Torras i Bages. Per això s'està portant a terme un seguit d'accions enfocades a diversos públics, entre les quals avui destaquem la que va adreçada als centres educatius. Es tracta de posar a l'abast dels centres un seguit d'unitats didàctiques per a cada un dels nivells educatius (primària, secundària i batxillerat) per tal de vi-

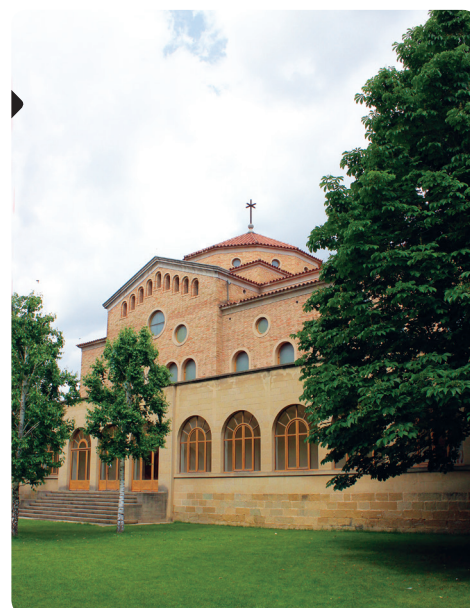
sitar diferents espais que habitualment no estan a l'abast del públic en general.

La proposta és visitar, amb personal dinamitzador i havent fet un estudi històric i cultural previ, els següents espais: catedral de Sant Pere de Vic; sala de Sínodes, situada al Palau Episcopal; Arxiu-Biblioteca, que abasta més de dotze segles d'història, i Càritas Diocesana de Vic, amb un important vessant social a la ciutat de Vic. L'objectiu és posar a l'abast dels centres educatius espais molt rics des de diferents aspectes i que normalment no són visitables per al públic en general. Més informació: coordinació-episcopuſ@bisbatvic.com.

Curset estiu 2015

El Pla Diocesà de Pastoral per al curs 2015-2016 ens marca com a objectiu general compartir l'Evangelí, com a caritat primera. Ens insta també a estar pendents de les necessitats del proïsme. Ens proposem donar pistes de cara a una pastoral de l'acompanyament en la triple diaconia de l'Església: l'anunci de la Paraula, la caritat i la litúrgia. Alhora, durant els anys 2015-2018, s'escau la celebració de quatre importants efemèrides: 200 anys de la mort del bisbe Veyán i Mola, 100 anys de la del venerable Torras i Bages, 1.500 anys de la primera notícia d'un bisbe d'Ausona i 1.000 anys de l'inici de l'episcopat d'Oliba. La commemoració d'aquestes dates, agrupades amb el nom d'«Episcopuſ», pretenen no sols recrodar el passat, sinó sobretot entomar el present i encarar el futur. El curs d'estiu ens permetrà de presentar el projecte i conèixer una mica millor alguns d'aquests personatges.

El curset tindrà lloc els dies 21, 22 i 23 de juliol al Seminari de Vic.

Mn. Pere Oliva, nou vicari episcopal

Redacció

El bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova, ha nomenat Mn. Pere Oliva i March nou vicari episcopal per a l'Acció Pastoral i el Clergat, en substitució de Mn. Joan Casas. És també nou delegat d'Apostolat Seglar i director del Secretariat per al Diaconat Permanent. Aquest és el seu perfil biogràfic:

Nascut a Igualada l'any 1961, va ser ordenat prevere en 1991. Llicenciat en història i en teologia, també cursà l'especialització en teologia moral social.

Ha estat vicari de Santa Maria de Ripoll i rector de Sant Cristòfol de Campdevàrol, de Sant Feliu i de la Mare de Déu de Montserrat de Torelló, de Sant Marcel de Saderra, i administrador parroquial de Santa Maria de Corcó de l'Esquirol, Sant Bartomeu Sescorgues i Sant Cristòfol de Tavertet.

Va ser rector del Seminari diocesà, des de l'any 2004 fins al 2011 i vice-rector del Seminari Interdiocesà, a Barcelona, del 2005 al 2011.

Va exercir com a arxiprest del Ter-Collsacabra.

Actualment és rector de la parròquia de la Divina Pastora de Vic i administrador parroquial de Sant Martí Sescorts; canonge de la catedral i arxiprest de Vic.

És assessor religiós del col·legi de Sant Miquel dels Sants de Vic.

També és membre del Col·legi de Consultors, del Consell del Presbiteri i del Consell Diocesà de Pastoral, per als quals ja havia estat elegit en diverses ocasions.

Altres nomenaments

Redacció

**BIS-
BAT DE
VIC**

Mn. Joan Casas, secretari de Visita Pastoral. **Mn. Àngel Ramon Collar**, delegat episcopal de Càritas i Migració. **Mn. Paul Badibanga**, rector de les parròquies de Sta. Maria de Corcó de l'Esquirol, St. Bartomeu Sescorgues i St. Cristòfol de Tavertet. **Mn. Xavier Borrull**, rector de la parròquia de St. Vicenç i St. Cristòfol de Castellbell. **Mn. Jean Hakolimana**, rector de les parròquies de St. Fruitós de Bages i St. Jaume d'Olzinelles. **Mn. Martin Kabamba**, rector de les parròquies de St. Vicenç de Riells del Fai i St. Feliu de Codines. **Mn. Jean Bernard Kankolongo**, rector de les parròquies de St. Miquel dels Sants de Balenyà i St. Jaume de Viladrover i vicari de les parròquies de St. Martí del Brull i Sta. Maria de Seva. **Mn. Jean de Dieu Ndizeye**, diaca al servei de les parròquies de St. Andreu de Castellnou de Bages, St. Fruitós de Bages, St. Jaume d'Olzinelles i St. Pere de Santpedor. **P. Nicolás Parma, D.J.**, consiliari de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lurdes (Osona).

I Congrés Litúrgic de Montserrat: cent anys

Narcís Riba i Codina, prev.

Antecedents

Se situa l'inici de l'anomenat Moviment Litúrgic a mitjan segle XIX quan dom Pròsper Guéranger funda l'abadia de Solesmes (a la regió del Loira), on exalta la centralitat de la litúrgia en l'existència cristiana, en contra de la dissociació imperant entre vivència de la fe i litúrgia. Com una beneïda taca d'oli, la influència s'estengué per Europa en un triple vessant: històric, teològic i pastoral. Cal citar també el magisteri del papa sant Pius X, a començaments del segle XX. En aquest context la renovació de la litúrgia arriba també a casa nostra a través dels monestirs que adopten els aires nous i els propaguen —Silos (a Castella) i Montserrat—, començant per la música gregoriana. L'abat Sunyol esdevindrà propagador del gregorià arreu. Les diòcesis catalanes, seguint el magisteri de Pius X, van instituint capelles de música que participen en el cant de les celebracions.

I Congrés Litúrgic de Montserrat

Un grup de preveres i religiosos, acompanyats per Mn. Lluís Carreras, proposa a l'abat coadjutor de Montserrat, Antoni M. Marcet, la convocatòria d'un congrés de cara a potenciar el Moviment Litúrgic al nostre país. S'hi uní l'episcopat de la Tarraconense, i la Santa Seu aprovà la iniciativa. Hom constituí una junta organitzadora al palau episcopal de Barcelona. Els treballs es desenvoluparen del 5 al 10 de juliol de 1915. S'hi feren presents el nunci, dos cardenals benedictins italians, tots els bisbes de la Tarraconense i 2.000

congressistes, dels quals 480 eren preveres. El centre era l'estudi i la celebració de la missa; cada dia presidia un bisbe (en aquell temps no hi havia concelebració). Es recorda la magistral homilia del venerable Torras i Bages. S'introduïren els anomenats ornaments gòtics i la pronúncia romana del llatí, signe de romanitat.

Les conclusions

Els treballs d'estudi es distribuïren en tres seccions: estudis històrics, el cant gregorià per a popularitzar la litúrgia, i els ministeris sacerdotals. Es poden resumir en aquestes línies: —La participació activa dels fidels en els misteris sagrats i en l'oració pública i solemne de l'Església és la font primera i indispensable del veritable esperit cristià; cal procurar, doncs, que els fidels tinguin a mà els textos, prenguin part en el cant i practiquin les cerimònies sagrades. Així hom edità el *Missal dels fidels* del P. Gubianas, i altres de semblants que seguiran.

—La missa ha d'esdevenir l'acte oficial i més solemne de la litúrgia parroquial, sobretot la missa major, i el que li atorgui més vitalitat.

—L'educació religiosa ha d'incloure el caràcter de vera catequesi litúrgica, ensenyança viva de la fe i preparació dels fidels a llur participació activa en les funcions del culte. Ha d'infiltrar en el cor dels fidels el gust per la litúrgia, les fórmules, els ritus, el cant amb el qual donen culte a Déu. Axí acoblar el poble amb el sacerdot, tornar-lo a l'Església, refer el vigor de la seva fe i millorar-ne la vida.

L'article

Beat Òscar Romero

Ester Busquets i Alibés

Camille Sée, un polític francès que va viure a cavall dels segles XIX i XX, recorda que «la història es repeteix, però no aprofitem les lliçons que ens ofereix». És cert que els episodis de violència, odi i explotació s'han anat repetint, amb expressions diferents, des que la humanitat és humanitat... però en la mateixa mesura que hem vist com es reproduïa el mal també hem vist —en tots els temps— testimonis valents que s'han rebel·lat contra aquest mal, i han posat la seva vida al servei del feble i l'oprimit. Les vides d'aquests testimonis són veritablement les lliçons de la història, lliçons de vida.

La història es repeteix, però no aprofitem les lliçons que ens ofereix

Entre tants personatges significatius que han aixecat la seva veu contra les injustícies socials, destaquem la figura d'Óscar Arnulfo Romero (1917-1980), l'arquebisbe salvadoreny que va ser beatificat el passat 23 de maig a Roma. Mons. Romero, a qui molts a l'Amèrica llatina ja anomenen, enmig del fervor popular, sant Romero d'Amèrica, és admirat i venerat perquè setmana rere setmana, durant tres anys, a través de les seves homilies dominicals, va ser capaç de denunciar les nombroses violacions de drets humans que s'estaven produint al Salvador i va manifestar públicament la seva fraternitat amb les víctimes de la violència política. Fidel a l'evangelí de Jesús, va condemnar assassinats i tortures i va exhortar el poble del Salvador a treballar per la pau i el perdó, amb l'objectiu de construir una societat més justa. La seva lluita valenta i tossuda, fonamentada en un fe profunda, va fer que fos assassinat mentre celebrava missa a la capella de l'Hospital de la Divina Providència a San Salvador. Es diu que uns dies abans de la seva mort, conscient que la seva vida estava en perill, havia dit: «Si em maten, ressuscitaré en el poble salvadoreny.»

En el llibre titulat *La violència del amor*, que presenta una selecció de les homilies d'Óscar Romero, des que va ser nomenat arquebisbe en 1977 fins al seu assassinat el 24 de març de 1980, es recullen les paraules que va pronunciar just abans que una bala apagués la seva veu: «Sabem que tot esforç per millorar una societat, sobretot quan està tan immersa en la injustícia i el pecat, és un esforç que Déu beneeix, que Déu vol, que Déu ens exigeix.» Les seves paraules, la seva vida, el seu compromís de fe són una invitació al nostre compromís d'avui.

La Dita

Qui molt abraça, poc estreny

Sebastià Codina, prev.

L'ambició fa malviure moltes persones. N'hi ha que mai no en tenen prou. La mar com més té, més brama.

Saber acontentar-se amb el que es té, és una serena qualitat que ajuda a viure força feliç. En canvi, desitjar i voler més i més, corseca les persones i les enfonsa en un neguit constant.

Els ànecs són feliços amb la petita bassa estancada de l'hort o en el rierol que només té bassals, tolls i xaragalls i encara tèrbols. En tenen ben bé prou i mai no se'ls ha acudit d'ambicionar les aigües immenses i blaves del Mediterrani.

Ambicionar el que no es té posa en perill de perdre el que es posseeix. No voler més i més incansablement ens estalvia molts maldecaps i desenganys.

Un estiu més missioner

Romà Casanova, bisbe de Vic

Un cristià pot fer vacances de les activitats habituals de durant l'any, però no pot fer mai vacances de ser cristià. En la nostra manera de viure, en tot el que fem i en tot el que deixem de fer s'ha de manifestar que som deixebles de Crist. El temps d'estiu no és pas un parèntesi en la nostra vida respecte a la fe; allà on siguem s'ha de manifestar el que som: deixebles de Crist. El repte missioner i evangelitzador neix del nostre amor a Crist i de la nostra caritat envers els germans. La caritat primera és donar l'evangeli.

A més d'aquelles que l'Esperit Sant us pugui posar en el cor, us proposo algunes iniciatives per a poder viure un estiu amb estil missioner. Tota iniciativa missionera ha de tenir sempre la característica de la proposta respectuosa. Però, al mateix temps, hem de vetllar per tal que la por, la vergonya i els respectes humans no ens facin tornar enrere en el testimoniatge cristià.

Allà on siguem s'ha de manifestar el que som: deixebles de Crist

Hem de cercar el temps de pregària cada dia. Que no ens manqui la missa dominical, millor viscuda en família. La nostra pregària ha de tenir un accent especialment missioner: pregar per les persones concretes amb les quals compartim aquest temps d'estiu. Demanem la gràcia del trobament amb Crist, tant per a ells com per a nosaltres.

Proposar-nos convidar a beneir la taula i donar gràcies a Déu pels aliments que rebem de la seva mà generosa. Així com també donar el testimoniatge de viure amb sobrietat i humilitat. Ens diu el papa Francesc. «La sobrietat, que es viu amb llibertat i consciència, és alliberadora. Es pot necessitar poc i viure molt, sobretot quan hom és capaç de

desenvolupar altres plaers i troba satisfacció en els trobaments fraterns, en el servei, en la música i l'art, en el contacte amb la natura, en la pregària» (*Laudato si'*, 223).

Portar un signe cristià, tant en el nostre vehicle com en el nostre cos. Una petita creu és presència de Crist enmig del món. El servei als altres i fer obres de misericòrdia són també un signe clar de Crist. En el temps de vacances no poden mancar la visita als malalts i la caritat als més pobres. No oblidem les obres de misericòrdia espirituals, com suportar amb paciència els defectes del proïsme i donar consell i ensenyar el qui no sap.

En les converses de família i d'amistats no hem de refusar parlar de Déu, de Crist i de la seva Església. No hem de callar quan surt el tema i fer la tàctica de l'estruç. Hem de saber donar la cara i, amb senzillesa, donar raó de la nostra esperança (cf. 1Pe 3,15). Però, encara més, hem de prendre la iniciativa de treure el tema en el moment oportú, tant en grup com personalment. Encomanem-nos, però, abans a l'Esperit Sant i a l'àngel de la guarda de cada un d'ells.

